

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Egyéves, fekete

Nincs baj, hogy is lenne, hát hogy is, persze.
Igazat hazudok, mint akinek nincs mersze
a szemedbe nézve, férfiasan félni.
Ami a szívemen, most épp a számon át sem fér ki.

Nyugtatnál te, tudom, ha nem bánnám és hagynám.
Hogyha félig kapart sebtetőként, rózsaszínes satnyán
nem fityegne rajtam valami lejárt, régebbi bánat,
megkapnád minden menet közben gyűlt hibámat.

Nincs baj, bazmeg, hangsúlyozom gyatrán,
de megakad a hangom, mint kósza köpés a gyantán,
ami onnantól már a fa része, vagyok, amit mondok.
Pofás kis csatornahálózattá folynak bennem a gondok.

Nézek egy csontot. Csirke, egy éves, fekete.
És jobban megőrizte az ételhordó fedele
annál, aki tavaly még ezt szopogatta.
Remeg a kéz, s amit nyugtatok (magam) alatta.

Ezt értsd meg, hogy nincs baj, hogy ilyenkor nincs,
és hogy épp nincs nálam semmi sors, amin fordíts,
csak ez a tétova émelygés, tompa semmiség,
bárgyú rímek, rossz humor és, nincs mese, klisék.

Nincs baj, hagyj most. De lesz majd csőstül mindjárt.
Egyiktől másikig pont egy szusszanásnyit várt
ez a bajügyi minisztérium, vagy mi, bennem.
Nincs baj, asszem, tényleg. Most kéne rápihennem.